

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 35297/15
Nadejda POGOR
versus Republica Moldova
(a se vedea tabelul din anexă)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la
24 aprilie 2025 într-un Comitet format din:

Kateřina Šimáčková, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct interimar al Secției*,

Având în vedere cererea menționată *supra*, depusă la 30 iunie 2015,

Având în vedere declarația prezentată de către Guvern, invitând Curtea
să radieze cererea de pe rol,

După deliberare, pronunță următoarea decizie:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Detalii relevante despre cererea reclamantei figurează în tabelul din
anexă.

Reclamanta a fost reprezentată în fața Curții de către dl V. Iordachi,
avocat în Chișinău.

Plângerile reclamantei în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție și a
Articolului 1 din Protocolul nr. 1 (executarea tardivă a hotărârii
judecătorești naționale din 23 decembrie 2008 împotriva unui debitor privat
privind restituirea datoriilor, precum și lipsa unui recurs intern efectiv în

acest context) au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”).

La 19 noiembrie 2005 reclamanta a acordat un împrumut lui T.J. Acest împrumut era supus unor garanții în caz de nerambursare în termen de un an, precum creșterea ratei dobânzii de la 15% la 50% și alocarea unei părți dintr-un imobil în proprietatea reclamantei.

În urma neplății în termenul stabilit, reclamanta a inițiat proceduri pentru recuperarea sumei respective.

După două reexaminări ale cauzei de către instanțele naționale, printr-o decizie definitivă a Curții Supreme de Justiție din 28 august 2013, reclamantei i s-a recunoscut o creanță de aproximativ 12.000 de euro, plus dobânzi, împotriva lui T.J. în calitate de debitor. În cursul procedurii, la 29 noiembrie 2006, la cererea reclamantei, au fost aplicate măsuri de asigurare asupra unui alt imobil al debitorului. Cu toate acestea, executorul judecătoresc responsabil de cauza respectivă a ridicat măsurile de asigurare la cererea debitorului și, ulterior, bunul în cauză a fost vândut. În fața executorului judecătoresc, debitorul a făcut o declarație în care a indicat că nu deținea conturi bancare sau numerar, ci doar o mașină avariata și o casă care fusese deja sechestrată de către alți creditori timp de mai mulți ani. Aparent, executorul judecătoresc a inițiat o cauză penală împotriva debitorului.

Reclamanta a inițiat o acțiune în baza Legii nr. 87/2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Printr-o decizie irevocabilă din 29 aprilie 2015, Curtea Supremă de Justiție a respins acțiunea reclamantei ca nefondată. Instanțele judecătorești naționale au considerat că o perioadă de neexecutare de optsprezece luni nu constituia o încălcare a Articolului 6 din Convenție. Instanțele au reținut, printre altele, că în respectiva perioadă fuseseră întreprinse acțiuni în vederea executării hotărârii în cauză și că imposibilitatea executării s-a datorat lipsei de mijloace financiare din partea debitorului. Autoritățile naționale au susținut că răspunderea financiară a Statului nu putea fi angajată în cazul în care debitorul nu-și putea îndeplini obligațiile financiare care îi revin în baza titlurilor executorii.

ÎN DREPT

În urma unor negocieri eșuate privind soluționarea amiabilă, Guvernul a informat Curtea despre propunerea de a prezenta o declarație unilaterală în vederea soluționării chestiunilor ridicate de aceste plângeri. De asemenea, el a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, conform Articolului 37 din Convenție.

Guvernul a recunoscut că a avut loc o încălcare a Articolelor 6 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 din cauza executării tardive

a hotărârii judecătorești naționale și a lipsei unui recurs efectiv în dreptul intern. Guvernul s-a oferit să plătească reclamantei sumele prevăzute în tabelul anexat și a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, conform Articolului 37 § 1 (c) din Convenție. Sumele vor fi convertite în moneda Statului reclamat la rata aplicabilă la data transferului și vor fi achitate în termen de trei luni de la data notificării deciziei Curții. În cazul neachitării acestor sume în termenul menționat, Guvernul s-a obligat să le majoreze, de la expirarea acestei perioade și până la efectuarea plății, cu o dobândă egală cu rata minimă a facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană pe parcursul acestei perioade, majorată cu trei puncte procentuale.

Plata va constitui soluționarea definitivă a cauzei.

În replică, reclamanta a indicat că nu acceptă termenii declarației unilaterale, deși putea fi de acord cu o parte din aceasta, referitoare la încălcarea Articolului 6. Pe de altă parte, în ceea ce privește plângerea referitoare la pretinsa ei depozitare ilegală de bunuri, reclamanta a solicitat continuarea procedurii, deoarece, în opinia sa, ridicarea ilegală a sechestrului a făcut imposibilă executarea hotărârii judecătorești în viitor.

Curtea reamintește jurisprudența sa, potrivit căreia Articolul 6 din Convenție garantează fiecărei persoane dreptul de acces la justiție, al cărui corolar este dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive (*Hornsby v. Grecia*, hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, § 40). Cu toate acestea, acest drept nu poate obliga un Stat să pună în aplicare orice hotărâre de natură civilă, oricare ar fi aceasta și indiferent de circumstanțe. În schimb, Statului îi revine obligația de a se dota cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin. Singura sarcină a Curții este să examineze dacă măsurile întreprinse de către autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu v. România*, nr. 34647/97, § 66, 17 iunie 2003), deoarece atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze în baza unei hotărâri judecătorești și nu o fac, această inacțiune atrage răspunderea Statului în baza Articolului 6 § 1 din Convenție (a se vedea *Scollo v. Italia*, hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, § 44).

Prezenta cauză se referă la neexecutarea unei hotărâri judecătorești, prin care s-a dispus achitarea unei plăți de către o persoană fizică. În acest sens, Statul trebuia să pună la dispoziția reclamantei un sistem care să îi permită să obțină de la debitor plata sumelor acordate de către instanță (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dachar v. Franța* (dec.), nr. 42338/98, 6 iunie 2000). În conformitate cu jurisprudența Curții, nerecuperarea unei creanțe din cauza situației precare a debitorului poate fi imputată Statului pârât doar dacă și în măsura în care este imputabilă autorităților naționale (a se vedea *Poláčik v. Slovacia*, nr. 58707/00, § 64, 15 noiembrie 2005). Prin urmare, nu se poate deduce că Statul ar trebui să fie considerat responsabil pentru neplata unei

creanțe executorii din cauza insolvenței unui debitor „privat” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sanglier v. Franța*, nr. 50342/99, § 39, 27 mai 2003).

Cu referire la circumstanțele prezentei cauze, deși Curtea nu poate specula cu privire la șansele reclamantei de a obține executarea hotărârii în favoarea sa în cazul în care măsurile asigurătorii nu ar fi fost ridicate de către executorul judecătoresc, ea nu poate ignora faptul că Guvernul a recunoscut anumite întârzieri în acțiunile executorilor judecătorești în timpul executării hotărârii favorabile reclamantei, declarând în același timp disponibilitatea sa de a plăti cu titlu de despăgubire suma indicată în tabelul din anexă.

Curtea reamintește că Articolul 37 § 1 (c) din Convenție îi permite să radieze o cauză de pe rol atunci când:

„... din orice alt motiv constatat de către Curte, continuarea examinării cererii nu se mai justifică”.

Astfel, în baza acestei prevederi, Curtea poate radia o cerere de pe rol în baza unei declarații unilaterale a Guvernului reclamat, chiar dacă reclamantul dorește ca examinarea cauzei sale să continue (a se vedea, în special, hotărârea *Tahsin Acar v. Turcia* (obiecții preliminare) [MC], nr. 26307/95, §§ 75-77, CEDO 2003-VI).

Jurisprudența Curții în materie de neexecutare sau executare tardivă a hotărârilor judecătorești interne este clară și abundentă (a se vedea, de exemplu, *Cristea v. Republica Moldova*, nr. 35098/12, 12 februarie 2019).

Având în vedere concesiile incluse în declarația unilaterală a Guvernului, precum și cuantumul despăgubirilor propuse (care este în concordanță cu sumele acordate în cauze similare), Curtea consideră că nu mai este justificată continuarea examinării cererii (Articolul 37 § 1 litera (c)). Cu toate acestea, Curtea reține că, în prezenta cauză, executarea titlurilor executorii este încă în curs de desfășurare și că reclamanta are posibilitatea de a-și exercita drepturile în cazul în care situația financiară a debitorului se va modifica.

În lumina celor expuse mai sus, Curtea consideră că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale nu o impune să continue examinarea cererii (Articolul 37 § 1 *in fine*).

În final, Curtea subliniază că, în cazul în care Guvernul nu va respecta condițiile stipulate în declarația sa unilaterală, cererea ar putea fi repusă pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 2 din Convenție (*Josipović v. Serbia* (dec.), nr. 18369/07, 4 martie 2008).

Având în vedere cele menționate mai sus, este oportună radierea cererii de pe rol.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

DECIZIA POGOR v. REPUBLICA MOLDOVA

Ia act de prevederile declarației Guvernului reclamat și de modalitatea de asigurare a respectării angajamentelor astfel asumate;

Decide să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (c) din Convenție.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 15 mai 2025.

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunct interimar

Kateřina Šimáčková
Președinte

DECIZIA POGOR v. REPUBLICA MOLDOVA

ANEXĂ

Cererea referitoare la plângerile formulate în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție, și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1
(neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale și lipsa unui recurs efectiv în acest sens)

Numărul și data depunerii cererii	Numele reclamantei Anul nașterii	Numele și localitatea reprezentantului	Data recepționării declarației Guvernului	Data recepționării scrisorii reclamantei	Suma acordată pentru prejudiciul moral (în euro) ¹	Suma acordată pentru costuri și cheltuieli (în euro) ²
35297/15 30/06/2015	Nadejda POGOR 1979	Iordachi Vitalie, Chișinău	21/11/2023	20/12/2023	1.600	250

¹ Plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei.

² Plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei.